

(Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀρτούδι, *ἀρτούκι, ἀρτουλάκι, ἀρτούλλι 1.

ἀρτούδι τό, ἐνιαχ. ἀρτούδ' Ἰμβρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος διὰ τῆς καταλ. -οὔδι.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

***ἀρτούκι** τό, ἀντούτι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀρτουλλάκι τό, Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρτούλλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀρτουλλᾶς ὁ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτούλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγούλλι-ἀβγουλλᾶς, νερούλλι-νερουλλᾶς κττ.

Ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἄρτον τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτούλλι τό, Κάλυμν. Νίσυρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος διὰ τῆς καταλ. -οὔλλι.

1) Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ., Κάλυμν. 2) Πληθ., μικροὶ ἀρτίσχοι κομιζόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθ' ἑνὸς μεγάλου ἄρτου διὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας Νίσυρ.

ἀρτούρεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρτουρεύω.

Περίσσευμα, πλεόνασμα ἐνθ' ἄν.: Τῇ παρᾶς τ' ἀρτούρεμαν δύσκολον ἐν' (τῇ παρᾶς = τῶν χρημάτων) Χαλδ.

***ἀρτουρεμάτιν** τό, ἀρτουρεμάτ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτούρεμαν.

Τὸ ἐν τῇ τραπέζῃ περισσεῦον φαγητόν: Τρώγω τ' ἀρτουρεμάτι. Συνών. ἀπομεινάρι.

ἀρτουρεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırmark*.

Μετρ. αὐξάνω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐλα ἀρτουρεύωμε (ἔλα νὰ πηδήσωμε ἄλμα εἰς μῆκος) Κοτύωρ. || Παροιμ. Τὸ καλὸν τ' ἄλογον τὸ κριθάρ' ἄθε ἀρτουρεύ' (τὸ κριθάρ' ἄθε = τὸ κριθάρι του. Ἐπὶ φιλοπόνου ἐργάτου τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ὁ μισθός) Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. αὐξάνομαι ἐνθ' ἄν.: Τὸ φαεῖν ἐρτούρεψεν Τραπ. Χαλδ. Ὡς ἀπόσους νομαί'ς ἀπέσ' ψωμῖν 'κ' ἀρτουρεύ' (μέσα σὲ τόσους ἀνθρώπους ψωμί δὲν περισσεύει. 'κ' ἀρτουρεύ' ἐκ τοῦ 'κ' ἀρτουρεῖν) Χαλδ. Πβ. ἀβγατένω, ἀβγατίζω, ἀρτιρδίζω, ἀρτιρίσκω.

ἀρτοφόρι τό, ἀρτοφόριο πολλαχ. ἀρτοφόρι κοιν. ἀρτοφόρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρτοφόριον.

1) Ἰερὸν σκεῦος ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται ὁ πρὸς μετάληψιν προωρισμένος ἡγιασμένος ἄρτος εἰς μικρὰ τεμάχια τετμημένος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ποίημ.

Ὡς τὰ λαβωμένα χέρια του βουστοῦς' ἐνὶ βαρέλλι

πῶκλειε μέσα θάνατο, φωτιά καὶ ἀπελπισία...

σὰν νὰ 'ταν ἄγια τράπεζα, σὰν νὰ 'ταν ἀρτοφόρι,

ἐπίθωσ' ὁ καλόγηρος ἐπάνω τὸ ποτήρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,74. β) Μικρὰ ξυλίνη πυξὶς φέρουσα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ πώματος εἰκονισμένην τὴν Παναγίαν. Ἐπὶ τούτου τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας μεγάλας ἑορτὰς τίθεται τριγωνικὸν τεμάχιον προσφορᾶς φέρον τὰ μονογράμματα ΜΡ ΘΥ (μήτηρ Θεοῦ) καὶ κατόπιν συντόμου θρησκευτικῆς τελετῆς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ περιφέρεται ὡς ἔχει ἐπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ἀπογεύον-

ται ἐξ αὐτοῦ μικρόν τι τεμάχιον. Τὸ ὑπόλοιπον κατατίθεται ἐν τῇ πυξίδι Ἀθ. γ) Δίσκος ἐν ᾧ τίθεται τὸ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ἀντίδωρον Κρήτ. 2) Μικρὸς ἄρτος τῆς ἀρτοκλασίας, ἥτοι εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ἐκτὸς ἑνὸς μεγάλου ἄρτου προσάγονται καὶ ἕτεροι πέντε μικροί, τὰ ἀρτοφόρια, ἔχοντες σχῆμα μικρᾶς προσφορᾶς, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν τελετὴν προσφέρονται τιμῆς ἕνεκα εἰς τοὺς ψάλτας ἢ ἄλλους σεβαστοτέρους ἢ διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν Κρήτ. Συνών. ἀρτόψωμο 2. 3) Λυχνία ἐπτάφωτος ἢ ὁποία κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄρτου Χίος.

ἀρτόψωμο τό, Κέρκ. ἀρτόψωμον Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ ψωμί.

Συνήθως πληθ. 1) Οἱ εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας προσφερόμενοι πέντε ἄρτοι Σάμ. Συνών. ἀρτάκια (ἰδ. ἀρτάκι 2). 2) Μικροὶ ἄρτοι τῆς ἐκκλησίας διανεμόμενοι τιμῆς χάριν πρὸς τινὰς τῶν παρόντων ἢ κατ' οἶκον Κέρκ. Συνών. ἀρτοφόρι 2.

ἄρτσα ἡ, Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ξυλίνη σφαῖρα χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ παιδιᾷ, καθ' ἣν χαράσσεται μέγας κύκλος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπὶ τῆς περιφερείας αὐτοῦ ὀρύσσονται μικροὶ λάκκοι λεγόμενοι πίτσια. Εἰς τῶν παικτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμενος λαμβάνει τὴν σφαῖραν, οἱ δὲ λοιποὶ καταλαμβάνουν τὰ ἰσάριθμα πίτσια, ἐνῶ δὲ ὁ πρῶτος προσπαθεῖ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ράβδου ἐντὸς τοῦ κύκλου, οἱ ἄλλοι διὰ τῶν ράβδων τῶν προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀπωθήσουν φροντίζοντες συγχρόνως ὥστε ὁ ἔχων τὴν σφαῖραν νὰ μὴ καταλάβῃ διὰ τῆς ράβδου τοῦ τὸ πίτσι των, ὅταν εἶναι κενόν. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσουν μεταβάλλουν θέσεις, ὁ δὲ μείνας χωρὶς πίτσι ἀναλαμβάνει τὴν σφαῖραν καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ. Συνών. γουρουνίτσα.

ἀρτσέντο τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀχαῖα Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρσέντο.

1) Ὁ διχλωριοῦχος ὑδράργυρος τῆς χυμείας (ἡ ἄχνη τοῦ ὑδραργύρου) κοινὸν ἄλλοτε λευκὸν ψιμμύθιον ὡς γαλάκτωμα μεθ' ὕδατος ἢ ὡς ἀλοιφή Ἀθῆν. Συνών. σουλιμάς. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων λίαν πικρὰν γεῦσιν Πελοπν. (Ἀχαῖα Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.): Τ' ἀγγούρι-τὸ μύγδαλο εἶναι ἀρτσέντο. 2) Μετων. ἄνθρωπος πικρόχολος Πελοπν. (Ἀχαῖα): Τὸν ἔκαμες ἀρτσέντο μὲ τὰ λόγια σου. [**]

ἀρτσέρα ἡ, Κύπρ. ἀρσέρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arciera*.

Μικρὸν παράθυρον οἰκίας ὑψηλά, φεγγίτης: Ἄν-νοιξε τὴν ἀρσέραν νὰ μπῇ ἡ-λίος ἀέρας.

ἀρτσιβούρτσι τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) ἄρτσι-βούρτσι πολλαχ. ἄρτσ'-βούρτσ' Β.Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρτσιμπούρτσι Λεξ. Δημητρε. ἄρτσι-μπούρτσι Ἀθῆν. ἄρτσε-βούρτσε Ἡπ. ἄρσι-μούρσι Σύμ. ἄρτσα-βούρτσα Ἡπ. ἀρτσιβούρτσι Κυκλ. (Θήρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρτσιβούρτσιν. Πβ. Δουκ. (λ. ἀρ-τιζηβούρτσιν).

1) Ἡ ἑβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καθ' ἣν καταλύεται ἡ νηστεία τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, ὧν καὶ ἡ λέξις, οἱ ὅποιοι νηστεύουν ὅλην τὴν ἑβδομάδα) σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀρα-

βάν.): Φρ. *Δὲν ἔχουνμι ἄρτσ' - βούρτσ'* (δὲν ἔχομεν φαγοπότι) Αἰτωλ. || Παροιμ. *Ἀρτσιβούρτσι τό 'λεγαν καὶ ξερὸ ψωμὶ τρώγαν* (ἐπὶ πτωχῶν οἱ ὅποιοι ἀποκρύπτουν τὴν πενίαν των καὶ προσποιοῦνται ὅτι εὐωχοῦνται) πολλαχ. Συνών. *ἔρνοβοδομάδα, συγκόκκαλη*. 2) Ἐπιρρηματ., ἀτάκτως, ἀδιακρίτως, ἄνω κάτω, φύρδην μίγδην (ἐκ τῆς σημ. τῆς καταλύσεως τῶν πάντων) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Σύμ.: Φρ. *Τὸν πῆρι ἄρτσ' - βούρτσ'* Ζαγόρ. *Τρώει ἄρτσ' - βούρτσ'* αὐτόθ. *Τὰ πῆρε ἄρτσε - βούρτσε* (ἐπὶ σπατάλης) Ἡπ. *Ἀρσι-μούρσι κάεται ὁ γυαλὸς σήμ-μερο* (οἱ ἐν τῷ αἰγιαλῷ εὐρίσκονται εἰς ταραχὴν καὶ ἀναστάτῳσιν, εἶναι ἄνω κάτω) Σύμ. β) Ἀγενῶς, ἀτίμως Σύμ.

ἄρτσιδι τό, Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. κ.ά.) *ἄρτσιδι* Πελοπν. (Ἀνδροῦς.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Πρᾶγμα διάβροχον, κατάρρυτον: *Ἐγίνα ἄρτσιδι ἀπὸ τῆ βροχῇ Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Εἶμαι ἄρτσιδι Ἀρκαδ. Τὰ ροῦχα εἶναι ὄγρὰ ἄρτσιδι Αἰγ. Συνών. μουνκίδι, παπί, παπίδι, τσιτσιδι.*

ἄρτυμα τό, κοιν. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Τσακων. *ἄρτεμα* Καλαβρ. (Κοντοφ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *ἄρτομα* Τσακων. *ἄρτομα* Τσακων. *ἄρτ'μα* Θεσσ. Μακεδ. κ.ά. *ἄρτυμαν* Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἄρτυμα* Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἰν.) Χίος κ.ά. *ἄρτυσμαν* Πόντ. (Οἰν. Σάντ. Τραπ.) *ἄρτυγμαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἄρκιουμα* Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐς. *ἄρτυμα*.

1) Ἡ ἄρτυσις, τὸ καρύκευμα τοῦ φαγητοῦ μὲ οὐσίαν λιπαρὰν, οἶον ἔλαιον, βούτυρον, λίπος κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Σάντ. Τραπ.) Συνών. *ἄρμάτωμα* 3. β) Μεταφ. σφοδρὰ ἐπίπληξις Κρήτ. 2) Τὸ λιπαρὸν ἐν γένει ἄρτυμα τοῦ φαγητοῦ συνήθως τὸ μὴ νηστήσιμον κοιν. καὶ Καλαβρ. (Καρδ.) Τσακων.: *Ἐβρασε τὸ φαεῖ, μόν' τοῦ λείπει λιγάκι ἄρτυμα. Φαεῖ χωρὶς ἄρτυμα εἶναι ἄνοστο κοιν.* β) Λίπος Καλαβρ. (Κοντοφ.) γ) Πληθ. ἀρτύματα, τὸ πιπέρι, τὸ ἀλάτι καὶ ἡ καννέλλα Κύπρ.: *Βάλ-λω τ' ἀρτύματα 'ς τὴν σαλιέραν. Φέρε μου 'λ-λί' ἀρτύματα νὰ βάλω 'ς τὸ φαεῖν μου.* δ) Συνεκδ. τὸ λίπασμα τοῦ ἀγροῦ Χίος. Συνών. *κοπριά*.

3) Προσφάγιον, ὄψον, οἶον τυρὸς κττ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Τσακων. κ.ά.: *Πολὺ νὰ βάνης τὸ ψωμὶ καὶ λίγο τ' ἄρτεμα* Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄρτσόυνη* 2.

β) Μικρὰ ποσότης οἰουδήποτε ἐδέσματος συνήθως ὀρεκτικῷ Ἀθῆν.: *Πάρτε το, παρακαλῶ, δὲν εἶναι τίποτε, εἶναι ἔνα ἄρτυμα* (πρὸς τὸν ἀποποιούμενον νὰ δεχθῇ αὐτὸ προσφερόμενον). 4) Φαγητὸν ἐν γένει τὸ ὅποιον δὲν εἶναι νηστήσιμον Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ.ά.): *Νὰ μοῦ δώσης λίγο ἄρτεμα Μάν. Βάρτε ἄρτυμα νὰ φάμε Ἀπύρανθ.* β) Κρέας ὅπωςδήποτε παρεσκευασμένον ἢ συσκευασμένον Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Μὲ τὸ πιθάρι τ' ἄρτυμα | καὶ μὲ τ' ἄσκία τὸ τυρί.

γ) Τὸ κρεοφαγεῖν, τὸ μὴ νηστεύειν ἐν ἡμέρᾳ νηστείας Θεσσ. Μακεδ. κ.ά.: *Τ' ἄρτ'μα εἶνι κακὸ Θεσσ. Συνών. λίγδωμα.* 5) Τὸ προῖον τῆς γεωργίας (διότι οἶονεῖ ἄρτύνει, ἦτοι τέρπει) Χίος: *Ἐφέτος ἡ γῆ ἔκαμε καλὸ ἄρτυμα.*

Πβ. *ἄρτσόυνη, ἄρτυμασιά, ἄρτυματσα, ἄρτυματικόν, ἄρτυμή, ἄρτυμός, ἄρτυσι, ἄρτυσιά, ἄρτυσίδι.*

ἄρτυμασιά ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄρτυμα*. Ὁ μεταπλασμός πιθανῶς κατὰ τὰ εἰς -σιὰ οὐς.

Ἡ δι' ἐλαίου καὶ βουτύρου ἄρτυσις φαγητοῦ: *Δὲν ἐννοιώσθη καθέλου ἡ ἄρτυμασιά τῆς μαγειρείας.* Πβ. *ἄρτυμα*.

ἄρτυματσα ἡ, ἀμάρτ. *ἄρτυματσα* Κύπρ. *ἄρτυμα-δκσα* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄρτυμα* καὶ τῆς καταλ. -σα.

Τὸ δένδρον σχῖνος ὁ Μόλλειος (*schinus Molle*) τῆς τάξεως τῶν ἀνακαρδιωδῶν (*anacardiaceae*) κοσμητικῶν τῶν ὀδῶν, τοῦ ὁποῖου ὁ καρπὸς εἶναι ὅμοιος πρὸς τὸ ἄρτυματικὸν πιπέρι. Συνών. *πιπερσα*. [**]

ἄρτυματικὸν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. *ἄρτυματικόν*.

Ἀρωματικὴ οὐσία πρὸς ἄρτυσιν τροφῶν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,166 (ἔκδ. R Dawkins) «εἶχαν καὶ πολλὴν προθυμίαν οἱ πρᾶματευτᾶδες οἱ Σαρακηνοὶ νὰ πουλήσουν τὰ ἄρτυματικά τους καὶ πᾶσαν ἄλλην πρᾶματεῖαν».

Πβ. *ἄρτυμα*.

ἄρτυμή ἡ, πολλαχ. *ἄρτεμή* Πελοπν. (Κυνουρ.) *ἄρτ'μή* Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Σκυρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) *ἄρκυνή* Τσακων. Ἐκ τοῦ ρ. *ἄρτύνω*.

1) Ἀρτυμα φαγητοῦ, οἶον λίπος, βούτυρον, κρέας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ὥς καρύκευμα καθιστᾷ τὸ φαγητὸν λιπαρὸν καὶ νόστιμον πολλαχ. καὶ Τσακων.: *Ρίχνω ἄρτυμή 'ς τὸ φαεῖ* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *Ἡ ἄρτυμή νοστιμεύει τὸ φαεῖ* Ἰόνιοι Νῆσ. *Δὲν ἔχ' ἄρτ'μή τοῦ φαεῖ* Ζαγόρ. *Δὲν ἔχ' ἄρτ'μή τοῖ σπῖτ' Θεσσ. Χωρὶς ἄρτυμή ἡ καρδιά δὲ στερεώνει* Εὐβ. (Ὀρ.) || Φρ. *Ἀρτυμή κ' ἡ ρίγανη* (ἐπὶ εὐτελῶν) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀρτυμή γιὰ ποῖο μαγέρεμα;* (ἐπὶ τοῦ μεριμνῶντος περὶ τῶν περιττῶν ἐνῶ στερεῖται τῶν ἀναγκαίων) Ἰόνιοι Νῆσ. || Γνωμ. *Ἀρτα ἄρτυμή τοῦ κόσμου* (λογοπαίγνιον, διότι ἡ Ἀρτα προμηθεύει τὰ προϊόντα τῆς εἰς μέγα μέρος τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος) Πανδῶρ. 9,341. β) Ἀρτυμα τῶν κολλύβων τῆς ἐκκλησίας, οἶον πεφρυγμένον ἄλευρον, μέλι, ζάχαρι, σεμιγδάλι κττ. Σκόπ. Σκυρ. κ.ά.: *Βάνανι λίγ' ἄρτ'μή 'ς τὰ κόλλ'βα κὶ δὲν εἶνι καλὰ* Σκόπ. 2) Ὅψον, προσφάγιον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τρίκκ. κ.ά.): Παροιμ.

Πότ' ἄβγό, πότε τυρί, | δὲ μᾶς λείπ' ἡ ἄρτυμή (ἐπὶ τῶν λιτοβίων καὶ εἰρων. ἐπὶ τῶν πτωχαλαζόνων ἐπαινούντων τὰς δῆθεν πολυτελεῖς τραπέζας των) Δημητσάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄρτσόυνη* 2. 3) Φαγητὸν μὴ νηστήσιμον, φαγητὸν πασχαλινὸν πολλαχ.: *Τρώγω ἄρτυμή πολλαχ. Ἐφαγα ἄρτυμή* (κατέλυσα τὴν νηστεῖαν φαγὼν ἀπηγορευμένον φαγητὸν) Λευκ.

Πβ. *ἄρτυμα*.

ἄρτυμιὰ ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *ἄρτυμία* Τσακων. *ἄρτ'μιὰ* Μακεδ. *ἄρκυνία* Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄρτυμή*.

1) Ἀρτυμα, καρύκευμα φαγητοῦ Μακεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) β) Ἡδύτης, νοστιμάδα φαγητοῦ προσκτωμένη διὰ τῆς ἀρτύσεως Μακεδ. 2) Ποσότης τυροῦ τὴν ὁποίαν ὁ βοσκὸς ὑποχρεοῦται νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην προβάτων, τὰ ὅποια αὐτὸς ἐπιμελεῖται καὶ ἀμέλγει, περίπου τρεῖς ὀκάδες κατὰ πρόβατον Τσακων.

Πβ. *ἄρτυμα*.

ἄρτυμός ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄρτύνω*.

Ἀρτυμα φαγητοῦ διὰ λιπώδους οὐσίας. Πβ. *ἄρτυμα*.

ἄρτύνω, ἄρτύω Πόντ. (Τραπ.) *ἄρτύνω* κοιν. *ἄρ-τύνου* βόρ. ἰδιώμ. *ἄρτύν-νου* Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἄρτένω* σύνθηθ.

